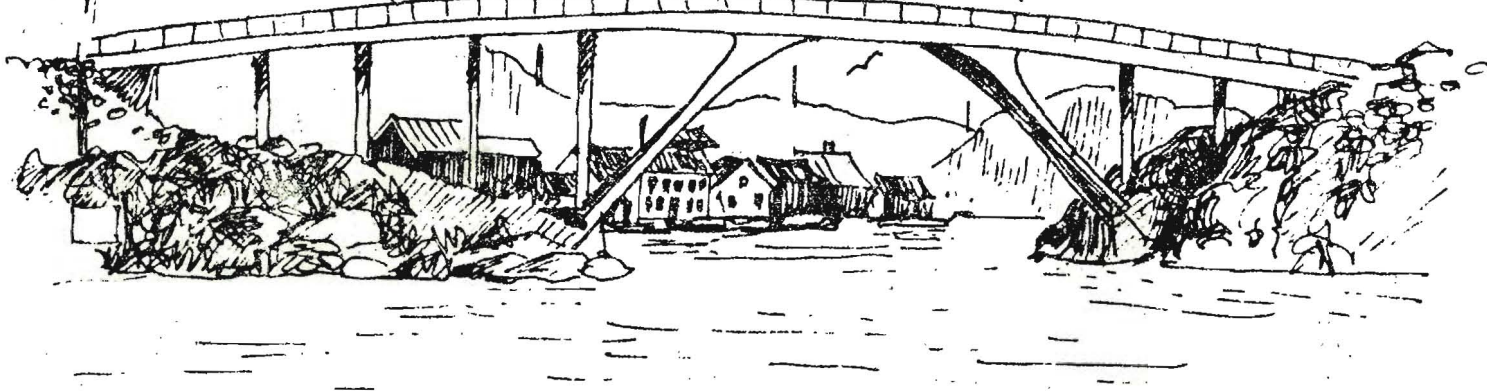


Skjernøyposten



— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 3.

SOMMEREN 1973.

5. ÅRG.

DA MOR RØYKTE TRØYA.

Jeg antar at jeg var i 4-5 års alderen da følgende hendte. Min mor som senere ble Cesilie Carlsen, var da gift med min far Isak Abrahamsen, en sjømann i Amerika. Hun stelte for sin gamle mor Berte Salvesen fra Farestad, som var dødssyk med koldbrand i et sår i benet. Mor hadde dertil 3 barn og var svak til helse. Hennes beste venner og alltid menneskevennlige Susana og Emanuel i Rosnestilbød seg å ta meg med hjem, for å hjelpe mor. Følgelig kom jeg til Rosnes hvor jeg snart følte meg hjemme og Susana ble "mor" og Emanuel ble "far".

Hvor lang tid jeg hadde vært der husker jeg ikke, men en dag ble jeg syk og doctor Rocher ble budsent. Han kom og sa at jeg hadde skarlagensfeber og ordnet karantene. Ingen måtte komme inn eller ut av huset i fem uker. Hvorledes mine midlertidige fosterforeldre klarte det vet jeg ikke, men dagene gikk og til slutt ble karantenen hevet etter at først hele huset var blitt desinfisert gjennom røyk (antagelig svovel eller liknende).

Så snart jeg fikk lov sprang jeg ut, men ingen av lekekameratene kom nær meg. Foreldrene var vel redd for smitte, som rimelig var. Jeg visste råd og klatret opp på en stor stein - som frøndeles var der i 1940, siste gang jeg var på Rosnes - og ropte så høyt min spede barnestemme kunne: "Nå kan dere komme og lege med meg, for mor og far har røyge trøya!" Så kom de, Sigurd, Rasmus og Syvert, eller hva de nå alle het, og snart var leken i gang. Jeg vet ikke om det var Rochers tidlige karantene eller mors røyk som var årsaken, men mitt ble det eneste tilfelle av skarlagensfeber på Skjernøya og Mandalsdistriktet.

Nå har dere gangbru til Rosnes, men i de dager gikk altting med båt. Den som ville besøke venner i Rosnes og kom uventet, måtte få seg en eller annen på Farestad til å ro seg over. Dessuten var det en fortpyningssring på en odde mellom Ytre- og Nedre Farestad som man kunne slå

i steinen under ringen så det klang og snart ville noen på Rosnes komme roende med en pram eller sjekte for å føre en over. Jeg husker en gang mor og min yngste bror Richard var på besøk hos Susane og Emanuel. Det var søndag og jeg var iført mine søndagsklær; men allikevel førte min første kurs til Emanuels sjekte som jeg halte inn til brygga og krabbet onboard. Jeg så en krabbe på bunnen som beveget seg under båten og jeg helte meg utover kanten for å se bedre. Snart var det mer av meg utenbords enn innenbords og plask falt jeg uti. En pike, jeg tror det var Thereses eldre søster, hørte plasket og kom springende, tok meg i nakken og halte meg inn i båten igjen. Det er vel litt sent å takke for den tjepesten; men allikevel, takk skal hun ha. Stryk på bare enden skulle jeg ha, mente Emanuel, men kvinnene la seg i mellom og mente at jeg hadde fått straff nok med å bli innestengt resten av dagen mens klærne tørket. Så jeg slapp en velfortjent refleksjon.

En annen gang tok jeg uten tillatelse Emanuels sjekte, men kunne ikke ro med annet enn en åre av gangen og det blåste en sterk fralandsvind som straks førte meg over til Farestad i nærheten av Røsteinen hvor jeg stod og skrek om hjelp inntil Mathilde hørte meg og kom roende i en pram og slepte meg og sjekta hjem til brygga hvor vi hørte hjemme. Mathilde bare lo av meg og jeg slapp strengere straff den gangen også.

Mens jeg skriver sitter jeg og ser utover Stillehavet som er innehyllt i et slør av smog, med en svak synkrets derute, kanskje fem eller ti mil borte. Ikke den klare friske luft som på Skjærnøya. Theodora Pedersen skriver at hun var glad over å kunne hjem fra New York-visitten hvor det var så sterk varme og sviende øyne fra røyk og usund luft i storbyen, til Skjærnøyas klare og friske luft, og gleder seg over å kunne arbeide hjemme samt hjelpe Johan med å dreie slipesteinen mens han sliper ljaen.

Beste hilsen Jacob Abrahamsen.

SKJERNØYAS VEL'S ELDERETUR

Skjærnøyas Vel pleier hvert år å stille i stand en tur for øyas eldre. I år, 19. aug. ble turen lagt til Lillesand by. Vi drog fra øya i buss kl. 9 søndag morgen, i alt ca. 30 stk. i alder fra 60 til og med 87 år. Kl. $\frac{1}{2}$ 11 var vi i Lillesand. Var også heldig. Det var litt grått hva været gjalt, men vi fikk snart solskinn som varte resten av dagen og satte humøret på topp. Gudstjenesten i Lillesand kirke begynte kl. 11 og sokneprest Jacobsen talte over dagens tekst. Der var også barnedåp og nattverd. Vi drog derfra til middag i Panorama, et koselig spisested like ved sjøen. Menyen var karbonader, grønnsaker og poteter. Dessert karamellpudding. En deilig middag var vi alle enige om. Kl. 2 drog vi i buss igjen til Vestre Moland kirke hvor presten igjen møtte opp for å vise oss om i den vakre gamle kirken og fortalte litt om dens historie. Det var en Romansk steinkirke fra ca. år 1150. Den ble utvidet til korskirke i 1797. Ved døpefonten hang en viefannskanne i bronse fra 1400 årene. Prekestolen fra 1660. En nydelig altertavle fra 1630. Takhvelvet var blåmalt, fullt av stjerner malt i ekte gull.

Siste besøk i byen var til kjøpmann Arthur Dyrstad (som er Skjærnøymann) hvor vi alle var budne til kaffe i deres vakre hjem, som de hadde innredet i byens gamle skriversgård som de hadde kjøpt. Bordene var dekket i 3 stuer for å få plass til oss alle. Etter å være ønsket velkommen og sett oss om i huset, ble vi budt til bords. Fru Dyrstad og datter ble travelt opptatt med å skjenke kaffe og servere deilige hjemmebakte kaker. Siste overraskelse var nydelige iskaker. Vi spiste og koset oss det vi kunne alle sammen. Må få si fam. Dyrstad hjertelig takk for deres store gjestfrihet mot oss. Det ble en tur vi vil

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik.
Tlf. 68611.

I redaksjonen:
Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Norvald Jenssen.
Adr. 4515 Skjernøysund.
Postgirokonto: 42 536.

Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen.
Adr. 62 Malden Ave,
Lynbrook N.Y. 11563.
Tlf. 516-599-9292.
Abonnementspris pr. år kr. 6:-
U.S.A. \$ 1.25.

huske lenge. Også hjertelig takk
til formannen i Skjernøys Vel
Henning Jenssen og fru Ellen
Dentsen som fulgte med på turen
og hadde lagt alt så vel til
rette for oss. Deltaker.

LITT FISKEPRAT



En fin sommer er forbi, med mange
nydelige dager og lange sommer-
kvelder. Riktig Sørlandssommer av
beste merke.

Men med fisket er det helst blitt
smått. Makrellen som er vår faste
gjest var mest ikke til å få tak
på i juni og juli, først i august
kom den. Da ble det en enkel uke
tatt gode fangster på dorg, rigle
og not. Beste notkast, 6600 kg.
lignet litt på gamle dager, da
slike kast ikke var så skjeldne.
Men så dabbet fisket av igjen både
på rigle og i not. Men en ting

er forandret fra før, makrellen
kommer senere og senere inn til
kysten for hvert år. Mens den før
kom i mai - juni, er august - sep-
tember nå de beste fiskemånedene
for makrell. Hva er så grunnen?
Ingen vet vel årsaken og fiskens
gang i havet kjenner vel ingen
ennå.

Andre fiskesorter er det også
lite av. Det beste redskap i som-
mer var faktisk bunnsnøre, hvor
det var lett å få koket fisk av
kolje, hvitting og torsk.
Der er også bra med krabber og
de var sers fine og fulle i år
og de gikk unna for kr. 2 pr.
stk. Billig og god mat til krab-
belag og pålegg.

3-4 fiskere fisker også ål og de
får noen kg. hver dag og prisen
er i alle fall bra, kr. 12 pr. kg.
Ellers er det lite mere nytt.
Kanskje september vil bringe be-
dre fangster. Ellers er jo hum-
merfisket like om hjørnet.

Turiststrømmen til øya har i år
vært større enn på lenge. Det har
vært køer av biler på veiene av
alle slags nasjoner. Det skjedde
også at en Skjernøymann var så
uheldig å grapse folkevognen sin
med en engelskmann som kjørte på
venstre side rundt en sving, rett
over på den andre siden av brua.
Heldigvis gikk det godt med før-
erne og etter en behandling på
sykehuset kunne de forlate dette.
St. Hans i år var fin. Det blåste
litt på ettermiddagen og kvelden,
men stilnet utover natta. Det var
varmt og godt og et fantastisk
syn når det gjaldt bålne. I
Nordfjorden var det bål på bål
så og si på hver knaus og en vel-
dig trafikk av båter.

Sommeren i år har vært varm og fin,
særlig var juli noe hen i mot en
drømmenåned når det gjaldt været.
Mote 15 dager med temp. på eller
over 20 gr. høyest var 25. Men
det ble tørt og mange brønner
gikk tomme, så meieribilen gikk
en tid så og si i sjøttelfart ut
til øya for å fylle opp. Men det
er jo lettvindt når en kan gjøre
det slik for en rimelig penge, og
litt må en jo ofre for strålende
sol og varme.



Så er sommeren forbi for denne gang og dagen kortes inn. Kapellet er nå nymalt og skinner i hvitt så det er en fryd å se. Siden åpningsfesten den 19. mai har det vært brukt til så mangt. Utenom å være brukt av foreningen, har det vært utleidd til andre foreninger som har lagt turen ut her. Det viser seg å være et populært sted å gå på tur til. Også i sommer har det vært anledning til turer for foreningen vår. En båttur til Odd sammen med Holm Kr. Ungdomsforening fikk svært god oppslutning. Det ble skjedde en lærdegskveld i slutten av juni. Det ble arrangert fiskekonkurranse med sluk og bergyltstang, og det ble delt ut morsomme premier, også til den som fikk den minste fisken. Etter måten hadde Syvert andakt og til slutt ble det brønt leirbål.

Den 25-26 aug. hadde vi en alle tiders familietur til Flystveit i Åseral. Oppslutningen var god og med smått og stort var vi i alt 42 som dro avsted. Lørdag ettermiddag. Lørdagskvelden forløp med lett underholdning, basar, andakt og kaffekos. Om ikke søvnen kom til alle, la vi oss i allefall til for natten litt over midnatt. Været viste seg fra sitt beste, og søndag formiddag hadde vi en 3-timers fottur ut i naturen. Bar og ville dyr var det smått med, men hungrig var på topp, og alle koste seg. Vel til-

bake til nytta spiste vi middag med fornyet appetitt. Men på ettermiddagen gjorde vi oss klar til oppbrudd og suste gjennom på en svært støvete lannevei. Så står høstens og vinterens program for døren. Vårt ønske er at arbeide må gå greit og det må få bære frukter. Det er mange tiltak som skal settes i gang. Må Gud være med og signe dette verk, og at det må skje til hans ære. Bibelen taler om den mannen som forlot Jesus fordi han var meget rik. Denne mannen elsket sitt jordiske gods fram for Guds rike. Det er så lett for oss i denne tiden å sette sin lit til alt det jordiske, så får heller Guds rike komme i annen rekke. Ennå i dag står Jesus og innbyr. Han lover ikke gods og gull, han lover oss noe som er uendelig mye større. Et evig liv der hjemme hos Ham. Et liv i salighet og fred, og han har lagt en skatt ferdig for oss som ingen kan ta fra oss. Alt dette her på jord skal forgå, men Guds rike skal aldri forgå. Hvorfor søke det som skal forgå framfor det som skal være evig?

På en fin Olsokaften var vel 100 mennesker, fastboende og thrister samlet utenfor Dyrstad skolehus til en alle tiders hyggekveld, med kaffekos, bål og lek for voksne og barn, samt en liten utlodning til vedlikehold av huset. Loddosalget gikk strykende og det var en masse gevinster, til og med krabber som ble godt mottatt av vinnerne. Rundt Dyrstad skolehus er det av de fineste steder på øya, lunt for alle vinder, og en alle tiders plass å samles til turer og stevner. Og det ble bestemt at neste Olsok-kveld samles vi igjen, og vi håper at enda flere møter fram og at det kan gå tradisjon i tiltaket i årene framover.

FRA USA

K R Å K A:

Sangfuglene har sunget sin sang. Svala, måltrosten og andre trekkfugler som ennå er igjen her gjør seg klar til sin reise mot syd og varmere land. Kråka begynner å bli høyrstet og forteller oss at fra nå av er det den og dens stamme som er bås. Og det er da, uten hensyn til kalenderen, at vi vet en annen sommer kommer til sin ende, og kråka har det travelt hver morgen og forteller oss dette. Vi våkner ved daggry, vekket av høse skrik, vi lytter etter en stemme fra en rødstrupe eller oreole og hører en svak plystring fra en kardinal langt borte som snart stopper, men den høse skrikingen øker, da den ene kråke oppmuntrer den andre og den andre. Det blir en pædsvende kråkekonsert som utbasunerer at nå hører verden oss til. Kråka er godt kjent for sin kløktighet og på mange måter har den fått dårlige rykter som tyran, tyv, narodør, reirplyndrer osv. Blandt dens gode egenskaper kan navnes at den spiser skadelige insekter; men den synes helst å glede seg over sine dårlige rykter og liker godt å fortelle oss hvor viktig den er og hvor godt den vil ta vare på verden til høsten og vinteren. Og det er nok det den prøver å fortelle oss nå i disse dager mens andre fugler er fornøyd med å la sola komme opp i høvelig stillhet sent i august.

SING ALONG:

Å jeg vet en seter med så mange gjeter
Noen har en bjelle når de går i fjelle
Geitene, de springer, bjellene, de klinger:
Singe-linge-linge-linge, lang, lang, lang.
Horn i toppen, ragget på kroppen,
blakke og svarte og hvite og grå.
Lang i kjaken, skjegg under haken,
listig og lystig og lett på tå.

Alle springer løse, skynder seg av fjøse
Geitebukken fore, oppigjennom går'e
Killingene leker, allesammen breker
Me-e-e e e e e e e e e.
Vilttert vinden tuter om tinden
snøen, den skinner på høyeste topp.
Men i hellet nedover fjellet
vokser de vakreste blomster opp.

En hilsen fra "The Vly", i Stone Ridge, New York.

Juli 1973:

Sommeren kom plutselig i år med sin varme, etter en regnfull og kaldere vår. Vi fikk alle det travelt i haven med blomster, grønnsaker og gressklipping. Men deilig er det å være ute i den pene og frie naturen. Naturpent har vi det her med alle Catskills høye fjell, vann og ikke å forglemme alle de fine veiene. Da min mor og tante Hilda og Magga var på besøk kunne de ikke begripe at folk kunne finne fram med sånn masse veier å kjøre på.

4. juli hadde vi Picnic på jordene hos onkel Otto og tante Mary (Røsteinen). Sønnen Arthur var hjemme med familien sin fra Colorado og flere kom for å hilse på. Vi var 24 barn og 26 voksne og alle var i familie med familien fra Skjærnøya. Mange var i 4. eller 5. generasjon. Festlig er det å høre når barna kaller hverandre "my 5th cousin". Barna, ja voksne med, lekte og frydet seg. Stor jubel ble det da jentene vant i tautrekking, men de var jo så mange flere. Henry (Boddy) Syvertsen, Tom Skarer, dattersønn av Emma Olsen, Ytre-Farestad, var her i flere dager med familien sin og koste seg.

Tante Mary er også kalt "Tante Mary" av den alle, så da lærer de litt som inn i familien med en gang.

Fra krigens dager.

Vi som levde i Norge da, hadde vanskelig for å reise rundt i landet. En sommer ville brødrene mine, Ole og Henry, ca. 12 år da, sykle fra Eydehavn til Mandal, for å feire sommeren på Skjernøya. De startet tidlig en morgen og kom til Mandal på kvelden og med båt til øya. Veiene var ikke så fine da og ca. 14-15 norske mil er en lang kjøretur på sykkelen. Min mor kom med bussen og var glad da turen gikk fint for guttene. Bussene ble drevet med vedgass da og tok sin tid, harka og hosta seg fremover.

Jeg arbeidet i en forretning den sommeren, men da min kusine Marit skulle gifte seg på senhøsten, studerte jeg voldsomt på hvordan jeg kunne komme til Mandal. Jeg fikk en ukas ferie og reisetillatelse som da var vanskeligere. Sjefen min fikk det til en forretningsreise til Kr.sand. Der hadde jeg min gode venninne Randi som lånte meg sykkelen sin. Så syklet jeg til Mandal og kom i bryllup i Mandals kirke. Tenk, den store kirken måtte fyres med ved. Vistnok en leker ble kjøpt av Nicolai fra Eskeland, så der ble varmt i kirken til bryluppet. I kirken var det høytidelig og gildt å være. På hjemveien til Eskeland ble brudefølget stanset på Ime for passundersøkelse. Mange hadde glemt den hjemme i alt bryllupstrevet, men etter mange forklaringer kunne vi kjøre. På kvelden ble det riktig storm, så til Skjernøya kom vi ikke før neste morgen. Hele bryllupskalasert måtte overnatte. Tante Martha, tante Mary og jeg hadde en frisk båttur over til Skjernøysund og spaserte hjem derfra. Vi var gjennomblåst, men hadde en festlig tur. Sykkelen og jeg fikk kjøre tilbake til Kr.sand med melkeruta (Ola-mann) fra Ime og turen gikk med sang og prat.

En hilsen kom fra Christoffer om jeg ville sende en hilsen til Skjernøyposten.

Line beste hilsener til dere alle fra Agathe.

En hilsen fra Chicago.

En hard jobb.

Det var i 1913 eller 14, jeg husker ikke riktig. Den gang den kullastede båten støtte på Oddebåene, vestenfor Oddeknubben. Den stod fast for flere dager. Så de fikk lektere ut fra Mandal for å berge så meget som mulig av lasten. Så folk kom til fra hele øya tror jeg, og vi begynte og arbeide, og vi holdt på i 3 dager og 2 netter uten hvile eller søvn. Vi arbeidet 6 timer mellom hver gang vi spiste. Vi spiste på den øverste komandobroen, for det var fint var. Kvinnfolkene kom med mat til sine menn og sønner og de kokte også kaffen tror jeg. Du store verden så sulten jeg var når jeg kom opp i den friske luften etter 6 timers arbeide nede i kullstøv i rummet på båten. Men som tiden gikk begynte jeg å bli svært trøtt. Den siste natten fikk jeg lov til å legge meg i et lite rum på lekteren på noen taukveiler, og sovnet nesten før jeg fikk lagt meg ned. Men det ble av kort varighet for jeg gikk opp på dekket i søvne. Og en mann der syntes jeg var så stiv i øynene så han tok meg i armen og vekket meg. Jeg var glad for å bli vekket, for lekteren rullet en del for det begynte å blåse opp fra sydvest. Så senere på dagen måtte vi gå fra borde for de var redde for at båten skulle brette i stykke, som den også gjorde en liten stund etter og akterenden forsvant i dypt utenfor båene, for der er dypt vann like ved. Barc på den stod igjen en dag eller to så forsvant også den. Jeg var 13-14 år den gangen, men da vi kom hjem stupte jeg rett i sengen uten å spise og sov til middag neste dag. Da vi begynte der ute så de vi skulle

få 2 kroner om timen, og det var bra betaling den gang. Men folk ble enige om å ta sjøretten isteden for de trodde det var bedre, men det var verre. For det tok lang tid med den ene rettsaken etter den andre. Så til slutt fikk far og jeg bare 50 kroner for hele arbeidet.

Fra gamle dager: Jeg likte å sitte og høre på de gamle fortelle fra før i tiden om lyktemannen og slikt. Om når de gikk til båten for å fiske og de møtte en gammel kone på veien, da kunne de like så godt gå hjem igjen for de ville ikke få noe. Og det samme var tilfelle hvis en sort katt løp fremfor dem på veien. Men hvis en kattugle satt på taket av et hus og fløy opp og skrek stygt, så måtte de høre nøye etter om hun sa dra ut eller ber ut. Hvis hun sa dra ut, dra ut, da ville et av husdyrene dø, men så hun ber ut, da var det en av familien som skulle dø. Så det var svært alvorlig. Og så var det lyktmennene mange steder som skremte folk. Men en eldre mann så seg arg på dette og satte seg fore å finne ut hva det var. Og han fikk en mann med seg til å gi signaler med en lykt når han var på stedet. Han hadde med seg hammer og kjegle og så fant han ut at det var kvikksølv i fjellsiden som månen skinte på. Så etter det var det ingen lyktmann mere. Det samme gjorde han flere steder. Så var det en gang det var et helt oppstyr over at noen hadde sett en kjempe med et langt spyd stå ikke langt fra Bergstøbryggen, så folk fra Skjernøysund ikke torde gå den veien i mørket, og det samme var tilfelle med folk fra Østerøya. Og den samme mann tok seg fore å finne ut. Men han var alene denne gangen. Og da han var nær stedet så han ganske riktig kjempen stå der. Og han så fryktelig ut. Men han tenkte at hvis han tok på å løpe ville kjempen ta ham igjen om en liten stund. Så han bestemte seg for å gå mot ham, og han gikk svært forsiktig med kjertet i halsen. Men da han kom nærme nok så han at det var et tre som grenene var kuttet av og barken tatt av stammen. Det var det som lyste i måneskinnet.

Med hilsen K. B. Strandly.

Da det fra tid til annen blir rettet spørsmål om hva vi bruker driftsoverskuddet av Skjernøyposten til, og da det ellers kanskje kan ha interesse, vil vi her gjerne få lov til å gjengi noen av de viktigste vedtektene. Vi kan også henviser til vår orientering i den eller første utgave av avisen, nr. 1/69.

1. Hensikten med Skjernøyposten er å bringe nytt fra Skjernøya, fra og til Skjernøyfolk og Skjernøyinteresserte både på øya og andre steder hvor Skjernøyfolk oppholder seg. Avisen står fritt med hensyn til stoffet som trykkes, men det bør være det positive og byggende som framheves.
2. Arbeidet blir gjort på helt frivillig basis og er ikke beregnet å gi noen økonomisk vinning. Dog bør alle faktiske utgifter dekkes slik at ingen har noe utlegg i forbindelse med avisen.
3. Det må gjerne tas inn stoff som kritiserer ting og forhold på en positiv måte, eller innbyr til diskusjon, men en bør være varlige og ikke skrive fornermende eller nedsettende om noen. Hvis det skrives stoff som det kan herske tvil om i så måte, bør de øvrige i redaksjonen samræes før det trykkes.
4. Avisen er avhengig av stoff fra andre, men redaksjonen er ikke forpliktet til å ta inn stoff som de mener er upassende eller kan virke skadelig.

5. Kontingenten settes så lavt som mulig, men dog så pass høyt at den alltid dekker alle utgifter. Eventuelt overskudd bør i første rekke gå til å forbedre utstyret mest mulig, eller anvendes slik som redaksjonen måtte bli enige om.
6. I tilfelle den naverende stab, av en eller annen grunn, ikke kan fortsette, bør det forsøkes å få andre til å overta arbeidet. Den eller de som må slutte har ikke noe økonomisk krav overfor avisen, hvis denne fortsetter sin drift. I tilfelle avisen må gå inn skal eiendeler og midler som er opparbeidet gå til Skjernøys Vel og Skjernøy Kr. Ungdomsforening, med en halvpart til hver.
7. Forandringer eller tillegg i vedtektene kan foretaes hvis redaksjonen enstemmig finner at dette er nødvendig.

Skjernøy, februar 1969.

Vi vil også gjerne benytte anledningen her til å rette en hjertelig takk til Åshild og Leiv Aalvik som velvilligst har stilt sine kjellerlokaler til vår disposisjon ved 'trykking' av avisen. Her foregår arbeidet med liv og lyst en gang hver 3. måned.

Vi vil også takke Marie Aalvik som har oppnært oss med kaffe og kaker hver eneste gang. Vi får også ofte hjelp til å sette sammen avisen, så dere skjønner at her er det samarbeide og gøy for alle pengene. Det er tross alt ikke så ganske lite arbeide som skal gjøres. Over 3000 sider skal gjennom maskinen, (dreies for hand). Det skal slås i ca. 1000 stifter og avisen skal brettes og legges i ca. 170 konvolutter, med navn og adresse og frimerker på. Ikke så rart at det ofte kan bli termelig sent før vi kan pakke sammen. Den blir også postlagt på øya samme kveld - eller natt.

Som det vil merkes er dessverre ikke alltid gjengivelsen (trykkingen) av beste klasse. Dette skyldes vår maskin som heller ikke er av beste klasse. Men vi håper, om ikke så altfor lenge, å finne mulighet til å kunne gå til anskaffelse av en ny.

Vi har lenge snakket om å opprette en 'Skjernøypostens pris' for utført bragd eller fortjenestefullt arbeid i en eller annen retting blandt Skjernøyfolk. Forløpig har vi ikke tatt standpunkt til hvordan dette best kunne gjøres. Men vi er åpne for forslag i forbindelse med dette.

SMÅNYTT FRA ØYA

Det ble også i sommer arrangert søndagsskoletur, denne gang til Øyslebø. Det måtte ca. 15 biler til for å romme alle deltakerne. Men dette ser ikke ut til å være noe problem når øyas bilpark rykker ut av garasjene. Dette er blitt en populær tur og samler masse folk, særlig barn med foreldre. Men det er uttrykt ønske om å gjøre det til en mer almen familietur. Den blir holdt så pass tidlig på sommeren at det store ferietrus ikke er begynt. Senere på sommeren er det atskillig verre å samle folk til slike turer.

Det skjer dessverre ulykker med motor-båter nesten hvert år, og ofte i sommertiden.

En tysk statsborger skulle kjøre fra Farestad til Mandal i en plastbåt, type Saga Båtsmann, men han kom aldri fram. Båten ble funnet drivende, og senere også mannen, helt nede på Danskekysten. Det blåste forholdsvis frisk vestavind den dagen han forsvant.

En annen ulykke kunne ha skjedd med 4 Mandalsungdommer som skulle kjøre fra Skjernøya til Mandal sent en kveld. Det var uvar fra s.w. med ganske nye sjø. Dette

var en kraftig fiskerbåttype på 24-25 fot, men det hjelper lite når tanken går tom for olje (diesel). Båten drev i land ved Hengestabben og ble totalt vrak, mens passasjerene med nød og neppe fikk karret seg på land. Moralen i dette: Vis respekt for sjøen, selv en sommerdag, og påse at båten og dens utstyr alltid er i orden.

En telefonboks er satt opp på Nedre Farestad, like ved siden av brannmelderen.

Vår redaktør, Sigurd Ålvik, er blitt skipsreder. Han og en arbeidskamerat har kjøpt en 50 fot skøyte for en billig penge. Hva de skal med den, ja det vil tiden vise. Kanskje bygges om til turistbåt, eller selges hvis budet blir høyt nok. Skøyta ligger innenfor moloen i Dyrstad-vågen, så gi bud!

Er Evrett Salvesen første USA-borger som har kjørt sin bil den smale veien mellom Dyrstad og Skjernøysund? Hans replikk var: "Slik en vei ligger 150 år tilbake i tiden i U.S.A." Godt gjort.

En del nye hus er under oppføring på øya. Det er Arne Kristian Pedersen som bygger, til venstre just når en kommer over Skjernøysundbroa. Reidar Hagen bygger på Stemyra på Dyrstad. Og så er det Sigurd Ålvik som bygger på farsgården i Valvik. Torvald Abrahamsen har søkt om å bygge hus på Tvertåkeren i Valvik; dette også på fraggården.

Sjøppelbrenning førte nesten til brand på Farestad. Det var satt fyr i en tønne, men ilden spredte seg til grasset rett ved siden og brant ganske godt. Brandvesenet ble varslet og rykket ut med fullt utstyr. Men heldigvis klarte folk å få bukt med ilden før den gjorde noe skade, og brannbilen kunne returnere etter kort tid.

På forsommeren ble veikrysset på Valvikveien (ved kapellet) lagt ut i bredden. Men grusen her er så løs at den nesten ikke er til å kjøre på.

Vi lever i lystfartøyenes tid. På Farestadvågen har det nesten hele sommeren ligget flere vakre seilbåter som gjerne har vært inne for natta. Ja det lukter penger.

Nok en notbåt har forlatt øya for godt. Johan Abrahamsen, Valvik har solgt sin snurpebåt. Nå er det bare 2 snurpebåter igjen på øya, mens det for noen år siden var 8 båter. Ja tidene forandrer seg.

Også i sommer ble det holdt løpemarked ved skolehuset. Der var en mengde ting til salg og under hammeren under ledelse av auksjonarius John Valvick. En masse folk hadde møtt fram og handelen gikk strykende. Vaffer og kaffe var også å få kjøpt. Det kom inn ca. kr. 1800.-.

Elgen har gjestet Skjernøya i sommer. Den ble sett i Hellesdalen på Rosnes og senere da den svømte over sundet på Ytre Farestad. Også på Vesterøya har den vist seg. Dette er nok bare en fransk visitt mens rådyrene har en fast stamme herute. Et rådyr var til og med kommet helt ut til Ryvingen. Men det hadde dessverre falt ned i en glove og forslått seg slik at det måtte avlives.

Siden sist har to av øyas sønner giftet seg. Det er Odd Abrahamsen, Valvik som giftet seg med Aud Ingebjørg Birkeland. De har bygd hus og slått seg ned i Sør-Audnedal.

Ivar Kristiansen, Nedre Farestad giftet seg med Sonja Dreyer, Oslo. De bor foreløpig i Mandal, men har hatt planer om å bygge hus på øya. Vi gratulerer dem alle hjerteligst.

Søndag 2. september var det barnedåp på kapellet. Foreldre: Tom og Jorunn Abrahamsen, Valvik. Barnets navn: Sissel. Vi gratulerer.

På Ryvingen fyr er tårnet blitt malt i sommer, så nå tar stasjonen seg ut fra sin beste side.

Det har tildels vært mange besøkende i sommer, særlig i helgene, men ikke som i de lune Sjøbussen trafikkerte der.

5 Skjærngybarn begynte på Ine skole den 21. august. Nemlig: Ellinor Vinje, Dyrstad, Jan Harald Syvertsen, Ytre Farestad og hele 3 stykker fra Rosnes, Berit Jacobsen, Jørn Vågsvoll og Kai Steinar Karlson. Det skal, etter sigende, ikke ha hendt siden i 1920, da Nancy, Hildur og Detsy begynte.

Vi vil gjøre leserne oppmerksomme på at vi ikke alltid har med de siste nyheter. Det kommer av at det tar 2 - 3 uker å skrive, sette opp, stensilere og trykke avisen. Alt er jo på fritida vår så det tar jo sin tid. Vi gjør så godt vi kan og håper det kan bli bedre etter hvert.

Vi er kommet til september og det er blitt en aning av høst i luften. Gresshoppene sitter i buskene og synger sin avskjeds-sang til sommeren. Alle hagebær er forlengst forvandlet til saft og syltetøy på hyllene i kjelleren. For dem som ennå dyrker poteter er også disse kommet i hus og grønnsaker og frukt står for tur. Kjeller og spiskammer fylles opp og vi forbereder oss til den mørke og kalde årstid. Men også denne årstid har sin egen sjarm, særlig da i september når maleren Høst fråtser i alle sine fantastiske farver. Men også oktober og november kan, i all sin mørke ufyselighet, være imponerende, når regnet siler og høststormene pisker sjørokket høyt over holmer og skjær. Da kan vi, som det står i Stjernøssangen, koselig sitte i stuen, pusle med småting og nyte hjemmets fred.

Takk for nå og vel møtt i julenummeret.

oooooooooooooooo